

Cirkev pokrivenou optikou Borisa Zalu

Mikuláš Hučko

2. septembra 2022 ✚ Spoločnosť ✚ Komentár

Pán doc. PhDr. Boris Zala, CSc, filozof, publicista a politik, bývalý člen predsedníctva strany SMER a desať rokov poslanec Európskeho parlamentu, napísal v denníku *Pravda* [článok](#) vyjadrujúci postoj značnej časti našej „progresívne orientovanej“ verejnosti, ktorej nejde do hlavy, že napriek všetkým možným škandálom má katolícka Cirkev na Slovensku ešte stále na ich vkus privysoké renomé. Ba požíva úctu (podľa nich nezaslúženú) medzi obyvateľstvom, dokonca i medzi predstaviteľmi Slovenskej republiky. Tá sa naplno prejavila pri pohrebe kardinála Jozefa Tomka, ktorého osobnosť je nerozlučne spätá práve s katolíckou Cirkvou, ktorú kardinál miloval celým srdcom napriek tomu (alebo práve preto), že v jej srdci strávil väčšinu svojho života a celý život zasvätil jej službe, ba patril medzi jej vrcholných predstaviteľov.

Ako to v kázni pripomenul kardinál Duka, toto všetko ukazuje veľkosť kardinála Tomka, ale aj veľkosť Cirkvi, ktorej predstaviteľ sa môže tešiť takej veľkej spoločenskej úcte.

Boris Zala (ešte ako člen strany SMER-SD) počas rokovania Európskeho parlamentu (EP) za účasti (vtedajšieho) predsedu vlády SR Petra Pellegriniho v Štrasburgu 12. marca 2019.

FOTO TASR □ Jakub Kotian

Toto však Borisa Zalu najviac škrelo a rozhodol sa, že tým „bigotným katolíkom“ ukáže, kde je pravda.

Tomko-ne-Tomko, v článku *Rímska cirkev v sídlach fanatizmu*, hneď vytasil argument najťažšieho kalibru: „Cirkevné zločiny“. A na vysvetlenie, prečo sa ľuďom na Slovensku ešte neotvorili oči, hneď na začiatku uvádza, že „u nás nie je na rozdiel od väčšiny krajín sveta vyhrotená diskusia o pedofilnom správaní obrovského množstva kňazov“. Kvôli úplnosti treba dodať, že nejaké pokusy o rozvírenie stojatých vôd síce boli, keď vykonštruovali obvinenie jedného z biskupov, ale tu im zuby klepli naprázdno.

Môj článok nie je mienený ako polemika s Borisom Zalom, ale ako úvaha s cieľom pomôcť zorientovať sa v spleti protichodných stanovísk a informácií.

Sexuálne zneužitie detí je ohavnosť a ak sa ho dopustia duchovné osoby, je to ešte obľudnejšie. Najprv si však treba položiť otázku, ktorá Borisovi Zalovi zrejme neprišla na um: Je sexuálne zneužívanie detí problémom v prvom rade katolíckej Cirkvi a ostatného sveta sa týka iba akosi okrajovo? Pretože podľa médií to takto vyzerá, čím chtiac-nechtiac prezrádajú, že im vlastne **vôbec nejde o ochranu detí**, ale o – boj proti Cirkvi. O sexuálnom zneužívaní maloletých, hoci ide o vážny celospoločenský a celosvetový jav, sa v médiách hovorí takmer **výlučne v súvislosti katolíckou Cirkvou**. Hoci to znie neuveriteľne, napriek všetkým medializovaným i nemedializovaným smutným prípadom je **katolícka Cirkev stále najbezpečnejším miestom pre deti a mládež!**

Ľavica dnes z pedofílie obviňuje katolíckych kňazov, hoci dlhé roky nielenže týmto hanebným skutkom poskytovala filozofické odôvodnenie, ale túto zvrátenosť považovala za súčasť boja proti kapitalistickému systému, či proti buržoáznej a spiatočnickej predstave rodiny. Napríklad filozof Michel Foucault, považovaný za najväčšieho francúzskeho mysliteľa 20. storočia, navrhoval odstránenie termínu „veková hranica“ pre sex. V roku 1977 francúzsky denník *Le Monde* zverejnil petíciu adresovanú parlamentu, v ktorej vyzval na dekriminalizáciu sexuálnych vzťahov medzi dospelými a nepľnoletými mladšími ako pätnásť rokov.

Ako sa asi zrodila popularita spisovateľa Vladimíra Nabokova, autora knihy *Lolita*, ako aj pedofilných excesov režiséra Polanského či politika Cohna-Bendita? Spisovateľ Gabriel Matzneff, držiteľ mnohých literárnych cien v sedemdesiatych rokoch podpísal o. i. spolu s Jeanom-Paulom Sartrom a Michelom Foucaultom otvorený list, v ktorom sa domáhali zrušenia vekovej hranice pre sexuálny styk.

Mienkotvorné noviny ako *Le Monde* a *Liberation* pedofíliu opisovali ako druh „oslobodenia“. Daniel Cohn-Bendit, politik nemeckých Zelených, v jednom z rozhovorov uviedol: „*Vďaka svojim skúsenostiam s deťmi, hraniu sa s nimi, emocionálnym a dokonca sexuálnym vzťahom, emocionálnemu sexu, pohľadeniam a pod. som sa veľa naučil aj o sebe.*“ Azda mu to nejako poškodilo v jeho politickej kariére? Kdeže! Práve naopak!

Štvordielny seriál o pedofilnom predátorovi miliardárovi Jeffreyovi Epsteinovi, ktorý nakoniec spáchal samovraždu, sa ihneď po premiére vyšvihol na vrchol najsledovanejších titulov na americkom Netflixe!

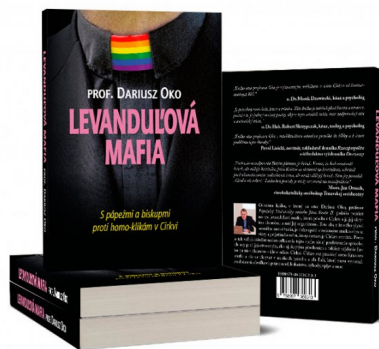
V tejto súvislosti sa mlčí o miliónoch Európanov, ktorí praktizujú sexuálnu turistiku (Dominikánska rep. Madagaskar, Thajsko...) s cieľom pohlavne zneužívať ázijské, latinskoamerické či africké deti; ako aj o rozmachu detskej pornografie, ktorá každým dňom čoraz viac preniká na internet a takmer nikto jej nekladie vážnejšie prekážky.

Neupozorňuje sa na prípady vlastných i nevlastných otcov, ktorí zneužívajú svoje deti, na prípady lekárov, trénerov, pedagógov, či na epidémiu sexuálneho zneužívania zo strany učiteľov!

Znamená to, že sexuálne zneužívanie maloletých nie je v Cirkvi problém? Je, a je veľký, ale treba ho vidieť v celospoločenskom a celosvetovom kontexte. Nie preto, žeby sme sa chceli utešovať, že „iní sú horší“ ako my. Hoci pedofilné škandály predstavujú vážny problém, ktorý treba jednoznačne a tvrdo riešiť, **nie sú príčinou krízy, ale jej symptómom a dôsledkom**. Je naivné tvrdiť, že čistka v Cirkvi bude liekom na krízu. Pedofilné škandály treba riešiť, ale takáto čistka problém nevyrieši.

Blízko pravde je tvrdenie, že zdroj krízy súvisí s homosexualitou. Podľa *John Jay Report* z roku 2002, ktorú si objednala Konferencia katolíckych biskupov USA (USCCB), je zrejmé, že táto kríza v Cirkvi je vo svojich koreňoch homosexuálna. Dôvodom je skutočnosť, že *viac než 80 %* zneužívaní bolo zneužívanie postpubertálnych chlapcov, z čoho vyplýva, že v prvom rade nešlo o problém pedofílie, ale efebofilie – bežnej črty životného štýlu homosexuálov. Kým mimo Cirkvi sú v 80 percentách zneužívané dievčatá, v Cirkvi v 80 percentách sú zneužívaní chlapci, čo jasne dokazuje, že medzi duchovnými, najmä na Západe, existuje neprimerane vysoký počet homosexuálov. Správa bola výrazne prepracovaná a znovu vydaná v roku 2011, pričom mnohé odhalenia o homosexualite boli vyškrtnuté. Bežne sa zamlčuje aj v iných štúdiách alebo správach o kríze. Nech sú zistenia akokoľvek nepopulárne, čísla neklamú.

O tomto je aj kniha *Levandul'ová mafia*, ktorej autorom je kňaz prof. Dariusz Oko, s podtitulom: *S pápežmi a biskupmi proti homo-klikám v Cirkvi*, vydaná vydavateľstvom Christianitas, o ktorú však médiá prakticky neprejavili nijaký záujem. Dôvod je jasný a netreba ho vysvetľovať.

Zdroj: Christianitas.sk

Ak však máme do činenia s homosexuálnym kňazom, ktorý sa dopustil pedofilných činov, svet a médiá hneď začnú argumentovať, že pedofília v takomto prípade určite nesúvisí s homosexualitou, ale – s klerikalizmom. Prezentáciu faktov jasne ukazujúcich, že **homosexuálne prostredie je neporovnateľne viac kontaminované pedofíliou** svet však považuje za „nenávistný prejav“, a preto ich neberie do úvahy.

Treba otvorene priznať, že **sexuálne škandály v Cirkvi sú dôsledkom toho, že Cirkev je nakazená jedom tohto sveta**. Duch liberalizmu a nesúhlasu, ktorý preniká do Cirkvi, jemne a mätko formuje a deformuje svedomie vo vzťahu k zjavenej Pravde, ktorá jasne odsudzuje hriech. Napokon sexuálna revolúcia, ktorá vedie k stále väčšiemu zbožšteniu neobmedzenej sexuality, **sa zrodila vo svete, nie v Cirkvi**, a vo svete je oslavovaná a do Cirkvi neustále preniká.

Preto duchovný, ktorý chce napraviť Cirkev tým, že **ju priblíži svetu a zmieri ju so svetom**, kňaz či biskup, ktorý verejne podporuje LGBT ideológie, ktorý hovorí, že homosexualita je prirodzená a dokonca je ochotný požehnávať homosexuálne vzťahy, a ktorý zároveň ako prvý kričí a haní Cirkev za pedofilné zločiny –, ktoré sú vlastne nezriadenosťou v tej istej sfére, len dovedené do extrému – **takýto duchovný je pokrytec**. Je podobný človeku, ktorý založí požiar a potom ako prvý spustí poplach a kričí ukazujúc prstom na vinníka.

Zopakujme si to ešte raz: hriechy a pohoršenia, ktoré treba okamžite riešiť, aby sa Cirkev očistila, **nepochádzajú z ducha Cirkvi, ale z ducha sveta**. Preto ak má byť toto očistenie skutočné, nemôže sa zastaviť pri vonkajších dôsledkoch a symptómoch, ale musí siahnuť k príčinám.

Skutočným zdrojom krízy je teda **svetskosť Cirkvi a strata jej identity**, alebo, ešte presnejšie, sekularizácia cirkevného ľudu a tendencia Cirkvi čerpať svoju identitu nie z vlastného bytia, ale zo sveta, počúvať nie Ducha Pánovho, ale ducha sveta. Ide teda o zmenu dôrazu: **takáto Cirkev prestane premieňať človeka; sama sa premieňa pod vplyvom diktátu sveta**.

Keď Boris Zala uvádza ďalší „zdrvujúci argument“ súvisiaci s „*odhaľovaním masových hrobov detí v kanadských cirkevných zariadeniach, v ktorých žili násilne odobraté deti pôvodného obyvateľstva*“, ide o záležitosť, ktorá jednoducho nezodpovedá pravde a je náležite vysvetlená tu a tu.

Úsmevne pôsobí jeho vyjadrenie, podľa ktorého sa „*nádejal, že pápež zvolá koncil*“. Čo by mal podľa Zalu tento koncil riešiť? Nuž „*nielen tieto zločiny, ale aj celkové teologické a vieroučné prehodnotenie vzťahu k sexualite, v širšom zmysle k telu*“.

Pápež zvolal, nie však koncil, ale Synodu o synodalite a na vieroučnom prehodnotení vzťahu v duchu požiadaviek Borisa Zalu už usilovne pracujú nemeckí biskupi a teológovia. Je až dojemné, ako nemecká cirkevná hierarchia ale aj kardinál Hollerich a jemu podobní sú na rovnakej vlnovej dĺžke ako sociálny demokrat a bývalý podpredseda strany Smer. Jedni i druhí chcú napríklad zrušiť povinný celibát kňazov a rovnako im prekážajú iba tí protivní „*konzervatívni katolíci, ktorí udržiavajú celú mašineriu sexuálnej represie*“.

Svetskí psychológovia tvrdia, že celibát a pohlavná čistota sú pre ľudskú prirodzenosť vyslovene nezdravé a že je prakticky nemožné ich dodržiavať. Ak sa obmedzíme iba na ľudskú prirodzenosť, môže to tak byť. Toto sa dá povedať aj o manželskej vernosti. Ale práve v tom spočíva prorocká a charizmatická povaha celibátu a čistoty: **celibát je svedectvom**, znamením, dôkazom prekonania toho, čo je len prirodzené. **Milosť nás skutočne uschopňuje robiť to, čo je ľudsky nemožné**.

My však strácame vnútorný kompas, pôdu pod nohami a jediný základ na ceste životom je pre nás naše „ja“. Pán filozof Boris Zala hovorí s neskrývaným pohrdaním o ideí „prirodzených zákonov“. V tom by si výborne rozumel napríklad s katolíckym teológom Tomášom Halíkom, ale aj s kardinálom Marxom, u ktorých absentuje akýkoľvek odkaz na prirodzený (morálny) zákon a teda na prikázania. Žiaľ, nie je to nič nové, pretože teológia sa už desaťročia dostáva do rozporu s prirodzeným zákonom. **Popierať prirodzený morálny zákon znamená nenapraviteľne narušiť vzťah medzi rozumom a vierou**. Tá má svoju vlastnú autonómiu, ktorá sa týka aj morálnych zákonov a ktorú viera neruší, ale potvrdzuje a zdokonaľuje. **Ak teda kardinál Marx neuznáva prirodzený mravný zákon, dokazuje, že je protestant, a nie katolík, pretože oddeľuje rozum od viery**. Nedeje sa to však iba v morálnej oblasti, ale rovnako aj vo všetkých ostatných oblastiach, kde rozum sa uberá jedným smerom, viera iným.

Popieranie prirodzeného morálneho zákona a prikázaní tak logicky vedie k oddeleniu Boha Stvoriteľa od Boha Spasiteľa, ako aj Starého zákona od Nového zákona. Gnostický, manichejský, katarský... pôvod tohto prístupu je zrejmý. Popieraním prirodzeného zákona sa kardinál Marx stáva nasledovníkom Marciona a v prirodzenosti nevidí dobro smerujúce k spásu, ale zlo, ktoré treba vymazať. Nemôžeme si myslieť, že sme

Bohu milí, ak sa dopúšťame praktík proti prirodzenosti, ak zabíjame nevinných potratom, ak zrádzame sviatosť manželstva cudzoložstvom.

Prečo sa k týmto veciam Cirkev vyjadruje, čo tak hrozne pohoršuje Borisa Zalu? Preto, lebo od Krista dostala mandát učiť v oblasti viery a v oblasti mravov. V *Humanae vitae* pápež Pavol VI. zdôrazňuje:

„Nik z kresťanov nebude zaiste popierať, že **vykladať prirodzený mravný zákon patrí Učiteľskému úradu Cirkvi**. Niet totiž pochyb..., že Ježiš Kristus tým, že dal Petrovi a ostatným apoštolom účasť na svojej božskej moci a poslal ich učiť svoje prikázania všetky národy, **ustanovil ich za hodnoverných strážcov a vykladačov celého mravného zákona**, čiže nielen zákona evanjelia, ale aj prirodzeného zákona. Lebo aj **prirodzený zákon vyjadruje Božiu vôľu a jeho verné zachovávanie je ľuďom potrebné na večnú spásu.**“

Rozriedňovanie pravdy, či vyhýbanie sa jej nikoho neprivedie k životu. Preto Cirkev obhajuje prirodzený zákon a prirodzený morálny zákon a v tom vždy išla proti prúdu a preto ju svet (i Boris Zala) nenávidí.

Boris Zala však ide ešte ďalej. Predkladá obraz zákerného nepriateľa predstierajúc obavy z údajného „*nárastu agresivity konzervatívneho katolicizmu*“, ktorý sa cez tzv. kultúrne vojny pokúša určovať spoločenské témy a naladenie obyvateľstva. Hrozné! Dôkaz? „Pohoršujúci“ citát ministra slovenskej vlády, podľa ktorého „... *reálnou hrozbou tejto spoločnosti nie je Kuffa, ale progresivizmus*“! Podľa Borisa Zalu je to zrejme naopak.

Portál Christianitas.sk odporúča:

Prof. Dariusz Oko z *Pápežskej Univerzity svätého Jána Pavla II.* sa vo svojej odvážnej knihe ***Levandulová mafia. S pápežmi a biskupmi proti homo-klikám v Cirkvi*** pokúša pozrieť na tzv. levandulovú mafiu, ktorá pôsobí v Cirkvi, je jej skrytou chorobou, ničiacou jej organizmus.

Kniha nie je namierená proti ľuďom, ale proti ľudským zlyháním, ktoré sú zjavné. Jej cieľom nie je vyvolať pohoršenie, ale pomenovať obrovskú krízu, ktorá, zdá sa, nemá riešenie...

Aktuálne 2., doplnené vydanie knihy, si možno objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/levandulova-mafia-s-papezmi-a-biskupmi-proti-homo-klikam-v-cirkvi/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/cirkev-pokrivenou-optikou-borisa-zalu/>